

Svět postamerické epochy

- CZ24 News | 18. listopadu 2021

USA: Lidstvo trvale žije v době rozpadu. Zároveň lidstvo stále žije v epoše centralizace. Dialektika historie funguje jednoduše: centra rozpadu a centralizace si trvale mění místa jak po horizontále (jedny státy slábnou, jiné sílí), tak i po vertikále (na pozadí slábnoucího centra vždy dochází k upevnění moci v lénu, a slabost regionů vede k posílení centra). Umění řízení státu spočívá právě v tom, aby se správně určil jeho vnitřní a vnější stav.

V souladu s tím je nutno přemísťovat těžiště řízení z regionální na centrální úroveň a opačně. V oblasti zahraniční politiky je nutno se v epoše slabosti snažit nebýt příliš aktivní, aby se utrpěly co možná nejmenší ztráty (a lepší bude vůbec nic neztratit), v době síly je však nutno se snažit opatrně získávat doplňkové zdroje. V závislosti na epoše se mohou tyto zdroje promítnout v pozemcích, lidech, průmyslové moci, přístupu na trhy, ideovém vůdcovství, informační převaze a jiných zdrojích. Zpravidla hraje důležitou úlohu několik navzájem propojených faktorů z výše uvedených.

Impérium kolektivního Západu

Dnes se nacházíme v unikátní situaci. V historii lidstva toto ještě nebylo. Poprvé se rozpadá globální impérium. Zvykli jsme si je nazývat americkým světem, jelikož po rozpadu SSSR USA na dvacet-dvacet pět let (kdo jak to posuzuje) zůstaly jedinou supervelmocí a byly symbolem západní dominance. Ale de facto to bylo impérium kolektivního Západu.

USA si dělily zisky, získávané okrádáním zbývajících lidstva, s Kanadou a Austrálií, Novým Zélandem a Jižní Koreou, Japonskem a EU nikoliv z lásky k umění a nikoliv z důvodu vrozeného sklonu k dobročinnosti. Prostě bez pomoci těchto závislých režimů by Washington nebyl s to řídit globalizovaný svět.

A, jak je známo z dob klasického feudalismu, leník je zavázaný pánovi přesně v té míře, ve které je pán zavázaný leníkovi. Když kníže nebo vévoda neobléká svou družinu luxusně, nezajišťuje jí drahé koně a zbraně, neživí dosyta a nenapájí co hrdlo ráčí, pak i družina má plné právo opustit takového vůdce a hledat si nového pána (právo odchodu).

V politice se tyto vztahy vyjadřují výměnou spojenců. Například, když SSSR už nebyl s to zabezpečovat východní Evropě příliv dodatečného zdroje (na újmu vlastního obyvatelstva) VS a RVHP se okamžitě rozpustily v času a prostoru, a jejich včerejší členové se postavili do fronty do NATO a EU. Dalšími v řadě byly svazové republiky, které utekly ze Svazu s přesvědčením, že krmí Rusko a samostatně si budou žít lépe. Přitom republiky de facto také nepomýšlely na žádnou samostatnost. Stouply si do fronty "na Západ" za východní Evropany s naprostým přesvědčením, že je jen třeba vstoupit do EU a NATO a vše bude, jako v SSSR, pouze ještě vydatnější a lepší.

Někdo stihl vstoupit, někdo ne, ale rozčarování byli všichni. Ale vůbec ne proto, že, jak si někteří myslí, Západ nechtěl živit příživníky. V EU a USA si dobře uvědomovali své povinnosti co týče závislých zemí, a také chápali, že výdaje na jejich "zbraně, koně, ošacení, jídlo a pití" se vyplatí díky upevnění západní nadvlády na celém světě. Připojení východní Evropy a postsovětských států (kromě Ruska a asijských republik) mělo značně zlepšit geopolitické postavení Západu, posílit jeho vojenské možnosti a udělat jeho politicko-ekonomický diktát nepřekonatelným.

Nejdřív se to tak také dařilo. Náklady na vydržování Polska a demonstraci úspěšnosti "baltických tygrů" se víc než vyplatily bezohledným vykořisťováním Ruska (v 90ých Západ nastolil přímou nebo

zprostředkovanou – prostřednictvím místních oligarchů – kontrolu nad většinou ruských zdrojů) a otevřeným pirátstvím jinde ve světě (Irák, Afghánistán, Jugoslávie a po ní Srbsko).

Bouřlivě hospodářsky rozvíjející se Čína nebyla schopna čelit kolektivnímu Západu ve vojenské oblasti. Rusko se jevilo být definitivně zničeným a pouze dočasně zachovávalo zdání jednoty. V tomto okamžiku Západ své síly přecenil.

V jakékoliv společnosti jsou vždy různé skupiny, které různě vidí cíl a smysl existence a směr rozvoje dané společnosti. A pokud existuje zjevné vnější nebezpečí, tyto skupiny odhazují vnitřní rozpory a stmelují se proti vnějšímu nepříteli. Když z nějakého důvodu úřady ztrácejí možnost usmířovat a udržovat rovnováhu mezi vnitřními rozpory, vzniká katastrofa modelu roku 1917.

V 90ých letech kolektivní Západ uvěřil, že je “konec historie”, tomu, že svět je na věčné časy westernizován, že úlohy řídicích a řízených jsou pro různé země zakotveny na věčné časy. Když se nacházeli ve stavu euforie, západní leví liberálové přešli do ideologického útoku nejenom na vnější frontě, ale také na vnitřní, ve snaze udělat svůj “tolerantní nový svět” povinným pro všechny nejenom v porobených zemích, ale také pro ty, kdo, podle jejich přesvědčení, “vyhrál třetí světovou (studenou) válku”.

Pokud se levičáci nezakopávali, odpor vůči jejich expanzi v západní společnosti kladly jednotlivé marginální skupiny konzervativců, které “noví leví” značkovali jako fašisty. Širokých vrstev západní společnosti se kladení odporu těchto seskupení prakticky netýkalo do poloviny prvního desetiletí třetího tisíciletí. Nejen to, hlavní ideologická rozpínavost Západu byla zaměřena na ovládnutí “podrobených území”. Právě tam se vytvářely “nejpokrokovější” “společenské organizace”, šířící za prostředky “západních grantů” propagandu rovnoprávnosti normy a zvrácenosti, dokonce přednosti zvrácenosti před normou, jelikož “dlouho trpěla”.

Tam, na “nových pozemcích”, působily “fondy Sorose” a jejich četné obdoby. A levoliberální ideje, když se ocitly v postkomunistické ideové prázdnotě národa, který byl zvyklý na “vedoucí a řídicí úlohu, se těšily největší poptávce. Dodatečnou přitažlivost těmto idejím přidávalo to, že jejich místní stoupenci díky podpoře západních fondů se okamžitě stávali mimořádně úspěšnými lidmi na pozadí prudce chudnoucí (v 90tých letech) postsovětské společnosti.

Je těžko říci, čím by všechno toto skončilo, kdyby měl Západ dost rozumu a trpělivosti počkat, a ne hned oškubával postsovětskou “slepici”, a dal liberálům možnost předvést alespoň nějaké úspěchy. Tehdy by to nebylo moc drahé.. Ale Západ se spolehl na tenkou vrstvu lidí, kteří se ocitli u moci, a usoudil, že veškeré problémy jsou vyřešeny. Elity se vypořádají s výchováním mas. A vážně se zmýlil.

Rozkol v západní soustavě

Nevím, zda by u Ruska a Číny byla šance vydržet proti sjednocenému Západu, který je ke konci 90tých totálně předstihoval ve všech ukazatelích, kromě čínského průmyslového růstu (ale rychle růst je málo, je třeba stihnout vyrůst), kdyby rozpínavost západních neolevých idejí zachovávala výhradně vnější charakter. Ale leví liberálové, když ucítili, že díky vnější expanzi značně upevnili své pozice, začali útok na konzervativce uvnitř Západu. To bylo začátkem konce, jelikož “Každé království, rozdělené samo v sobě zpustne, a každé město nebo dům proti sobě rozdělený nestane” (Mt. 12:25) (použit text z: [www.evangelnet.cz/bible/Mt 12,25](http://www.evangelnet.cz/bible/Mt%2012,25) , pozn. překl.)

Západ se střetl hned s několika rozkoly. Za první, vznikly rozkoly mezi konzervativci a liberály uvnitř každé jednotlivé země. Za druhé, vznikl rozkol mezi konzervativní východní Evropou a liberální západní Evropou uvnitř EU. Za třetí, vznikl rozkol mezi evropskou byrokracií a národními vládami.

Přičemž, jelikož evropská byrokracie vycházela z radikálních levoliberálních pozic, v boji s ní dokonce liberální národní vlády byly nuceny hledat podporu konzervativců, což oslabovalo pozice liberálů v jednotlivých zemích.

Stále větší počet západních zdrojů se začal zaměřovat ne na podporu hegemonie Západu, ale na vnitřní zápas liberálů o ideologický monopol. Západ ztratil možnost kontrolovat planetární procesy, ale, protože byl v euforii, na vlně úspěchu, nevšimnul si toho hned. A když to zpozoroval, bylo už pozdě. Rozštěpená západní společnost se už nemohla sjednotit a stále více sklouzávala do stavu studené, a potom téměř horké občanské války. Boj liberálů s konzervativci, jako jakýkoliv boj přibližně rovných sil, začal požírat prakticky všechny dostupné zdroje a Západ začal pociťovat hlad po zdrojích.

Jelikož možnost zaplatit nedostatek zdrojů díky Rusku a/nebo Číně byla ztracena (Západ se domníval, že dočasně, ale de facto to bylo navždy), bylo nutno se zabývat kanibalismem: silnější země Západu začaly přeposílat ve svůj prospěch zdroje, které šly dříve na podporu slabších a chudých zemí. Ihned zesílil vnitřní rozkol. V Evropě, kromě rozdělení na Západ a Východ, vznikl problém "bohatého severu" a "chudého jihu". Tyto dvě části EU se různě dívaly nejenom na vyhlídky ekonomické a finanční politiky Evropské unie, ale také zahraničněpolitické cíle měly různé.

Vznikly a začaly se prohlubovat rozkoly mezi USA a EU, USA a Izraelem, USA a Tureckem, Tureckem a Izraelem, Izraelem a EU, EU a Tureckem. Pozice Washingtonu začaly slábnout dokonce v monarchiích Arabského poloostrova, které jim byly věrné.

Politické zákony jsou nemilosrdné

Západ se stále ještě pokouší vystupovat v jednotné frontě. Konkrétně, USA vytvářejí všezápadní koalici proti Číně a pokoušejí si upoutat síly Ruska v evropském směru díky formování jednotné celoevropské protiruské fronty. V prohlášeních státních činitelů, na papíru podepsaných dohod a podle hodnocení západními rozpočty financovaných expertních kanceláří se zdá, že jako by se to dařilo, ale podle pocitu obyvatel zemí Západu, který je stále častěji nucen s minimální objektivitou odrážet tisk, nepřilíš.

Pocit civilizační jednoty kolektivní Západ zatím zachovává, ale v podmínkách rostoucího nedostatku zdrojů mu to v ničem nemůže pomoci. I když silný, aby přežil, je nucen odčerpávat zdroje u slabého. Přičemž, dokonce i když se slabý nevzbouří a nechá se obírat dohola, oslabení Západu se bude zhoršovat rostoucím tempem. Na příkladu Ukrajiny, Moldávie, Bulharska, bývalých "baltických tygrů" vidíme, že dříve nebo později nastává okamžik, kdy nemá okradená státnost možnost se udržovat. Od tohoto okamžiku je třeba buď do ní pumpovat doplňkové zdroje pouze kvůli jejímu zachování, nebo se smířit s tím, že de facto zmizí, zpočátku jako ekonomická, a potom i jako politická jednotka, což sníží množství přístupných zdrojů a příslušným způsobem zvětší problém.

K dnešku se už Západ zřetelně rozdělil na tři klastry: americký (hlavní, drásaný v USA bojem pravokonzervativních trumpistů a levoradikálních bidenistů); evropský (jehož ekonomické zájmy vyžadují spolupráci s Ruskem, ale vládnoucí elity většiny zemí se bojí, že nebudou s to udržet moc, když vystoupí zpod amerického deštníku); asijsko-tichooceánský (který se už dostal do sféry čínského ekonomického vlivu, ale který to nechce přiznat z téhož důvodu, z kterého nechce skoncovat s Amerikou současná Evropa).

Historické zkušenosti svědčí o tom, že politické zákony jsou nemilosrdné. Když se pokoušíš zpomalit vývoj přirozených procesů, tak čím víc protahuješ čas, tím horší bude finální katastrofa. V 90tých letech Západ ještě mohl vyhrát, v prvním desetiletí tohoto století mohl uzavřít kompromisní mír, když se nacházel ve výhodné pozici, v desátých letech bylo možné ještě hovořit o kompromisu, ale hlavní

bonusy už byly u Ruska a Číny.

Na dané etapě může Západ počítat pouze s celkovou a bezpodmínečnou kapitulací. Další prodlení povede k tomu, že kapitulovat nebude mít kdo. Lidé, domy a města zůstanou, ale západní systém zmizí.

Kvadratická trojčlenka a její politické kořeny

Zatím vycházíme z toho, že takovým východiskem se může stát rusko-čínská Eurasie na základě ŠOS, EAEU, OSKB (Šanghajská organizace pro spolupráci, Eurasijská ekonomická unie, Organizace Smlouvy o kolektivní bezpečnosti, pozn. překl.) a jiných struktur, vytvořených a vytvářených Ruskem a Čínou. Nicméně v poslední době Čína, pokoušející se zabezpečit se pro případ nenadálého (ale víc než pravděpodobného) zhroucení západních trhů, udělala několik opatrných kroků k ustanovení vlastní kontroly nad transeurasijskými obchodními cestami, nacházejícími se pod kontrolou Ruska. Možným je střet zájmů v Africe a Latinské Americe, kde obě mocnosti aktivně zvyšují ekonomickou expanzi.

Nakonec, zatím ne zjevný, ale ve výhledu nejnebezpečnější protiklad spočívá v tom, že zlomky kolektivního Západu, které se dostávají do čínské sféry vlivu (Korejská republika, Austrálie a Nový Zéland), spolu s už nacházejícími se tam státy jihovýchodní Asie, mají zájmy, diametrálně opačné než jsou zájmy Evropy, která se potenciálně dostává do ruské sféry vlivu. Plus Indie a Japonsko jsou příliš velkým soustem, aby tam Peking a Moskva mohly navzájem připustit výhradní vliv.

Tyto rozpory jsou objektivní, zda se je podaří překonat, to záleží na společné vůli Ruska a Číny. Dnes nemůžeme jednoznačně tvrdit, že se to podaří splnit, třeba i proto, že nevíme, v jakých geopolitických podmínkách bude nutno přecházet k budování "skvělého nového světa". Jedno je jasné určitě: opožděné přiznání Washingtonem vícepolárnosti v podobě prohlášení o tom, že v dnešním světě jsou tři centra síly (Rusko, USA a Čína), třebaže formálně to odpovídá skutečnosti, ale nikoho nemůže uspokojit, neboť dynamika rozvoje globálních procesů je pro USA negativní, a ony se ji stejně budou pokoušet změnit, takže trojčlenná konstrukce nebude stabilní z důvodu amerického oportunismu.

Celkově se k dnešnímu dni krize rozvíjí, katastrofa kolektivního Západu se jeví být nevyhnutelnou, ale také následující katarze neslibuje klid.

ZDROJ: zvezdaweekly.ru

AUTOR: Ростислав Ищенко

Preklad: PhDr.Vladimíra Grulichová

Publikoval: NovaRepublika